τὴ Λάμια. Ἔτσι κ' ἐγὼ ἀπαρκλλαχτα! Περπατῶντας, ἀφοῦ πλήγωσα τὰ πόδια μου, βρίσκω σ' ἕ.αν ἀγριότοπο μιὰ κακοπρόσωπη γυναῖκα.

— Ἐσένα πάλι πῶς σὲ λένε, νάχω καλὸ ρώτημα;

Κ' ἤτανε μεγάλη ἡ καλοσύνη μου νὰ τῆς μιλήσω.

— Φτώχεια, μοῦ λέει κα' τοῦτη.

— Σὲ ζητάει ἡ ἀπαυτή σου!

Θέλησε νὰ μὲ πιάσῃ μὲ τὰ καλαμένια χέρια της. Τὴν ἀναποδογύρισα. Καὶ δρόμο ὕστερα! Δὲν ἄκουγα βρισιές, μήτε κατάρες. Πέρασα ἐρημιὲς καὶ ξερολάγκαδα. Τώρα περίμενα τὸ τρίτο συναπάντημά μου. Ἔτσι ποῦ λένε καὶ γιὰ τὸ Βασιλόπουλο. Νά τη, ἡ κοψόχρονη μπροστά μου!

— Γειά σου, κυρὰ Φτώχεια, χαιρετίσματα! τῆς φώναξα.

— Καλῶς τονε, πῶς μὲ γνωρίζεις; Κ' ἐγὼ ἅμα σ' εἶδα, καὶ σ' ἀγάπησα. Παιδὶ δικό μου εἶσα σύ. Ἔλα μαζί μου.

— Ἐγὼ δικός σου; Νὰ χαθῇς ἀπὸ τὰ μάτια μου, βρυκόλακα!

Πιαστήκαμε μὲ νύχια καὶ μὲ δόντια. Τέλος τὴ γλύτωσα ἀκριβά. Πήδησα πάνωθέ της. κ' ἔφυγα τρεχάτος. Ἤμουνα πληγωμένος, κι' ἔφησα κάτ ἀπ' τὸ πετσί μου πίσω μου.

Ἀφοῦ τράβηξα τὰ μύρια, ποῦ δὲν τἄπαθε τὸ Βασιλόπουλο, ἔφτασα τέλος στὸ Παλάτι. Ἴδιο, ἀντίφτειαστο σὰν τοῦ παραμυθιοῦ! Κουρασμένος, καὶ χωρὶς νὰ πάρω τὴν ἀναπνοή μου, θέλησα νὰ μπῶ.

Τὸ Βασιλόπουλο βρίσκει ὁλάνοιχτη τὴ θύρα, ὅσες φορὲς κι' ἂν ἔρχεται. Καὶ μπαίνει, κι' ἀντα μώνει τὴν κόρη ποῦ κοιμᾶται. Κ' ἡ κόρη τὸ ξέρει αὐτό, καὶ περιμένει νἀρθῇ ὁ νιὸς νὰ τὴν ξυπνήσῃ. Καὶ ξυπνάει ἡ πονηρή.

Μὰ τώρα ἡ θύρα εἶναι κλειστὴ καὶ σφαλισμένη Νὰ χτυπήσω; σκέφτομαι μὲ δείλιασμα. Θὰ δοκιμάσω!

Χτυπῶ, ξαναχτυπῶ. Καμμιὰ δὲ βρίσκω ἀπόκριση. Κάνω τὴ θύρα ν' ἀντηχήσῃ σὰν καμπάνα. Τέλος ἀκούω ἀργὸ περπάτημα.

— Ποιός εἶσαι; μὲ ρωτάει φωνὴ γυναίκας ἀτρική, ποῦ γίνονταν πειὸ ἄγρια ἀπ' μὲ φοβίσῃ.

— Ἀνοῖχτε μου!

— Κάμε νὰ σοῦ ἀνοίξῃ ἡ θύρα μονάχη της! Δὲν ἀνοίγει παρὰ σ' ὅποιον εἶν' ἄξιος νὰ τὴν ὑποτάξῃ. Πρόσταξε την, ἂν μπορῇς! Ἡ σπάσε την τὴ θύρα κ' ἔμπα! Εἴτε ἀνέβα κι' ἀπ' τὸ παραθύρι. Δὲ μὲ μέλει.

— Εἶσαι ἡ παρακόρη; τῆς λέω μὲ θυμό.

— Εἶμαι ἡ Κυρά! Μοῖρα μὲ λένε. Σκλάβα γιὰ κεῖνον ποῦ θὰ μ' ἀποχτήσῃ.

— Συμπάθα με, ἀποκρίνομαι. Τώρα σὲ κατάλαβα. Ὥστε δὲν εἶσ' ἐκείνη ποῦ κοιμᾶται; Θἄ καμα λάθος στὸ παλάτι.

— Κουτέ! Ἄγρυπνη περιμένω τὸν ξεφαντωτὴ νὰ ξεφαντώτῃ ἀντάμα μου. Ἔλα, θ' ἀνοίξῃς;

— Ὄχι, δὲ θ' ἀνοίξω πειά. Μὲ κούρασε ὁ δρόμος ὁ μεγάλος ποὺ καμα. Κ' οἱ μάγισσες τοῦ δρόμου μοῦκοψαν τὰ ἤπατα μὲ τὴς κατάρες τους. Ὅμως ἔννοια σου, κυρά μου. Θὰ σοῦ δώσω ἕναν ἄλλο σύντροφο καλύτερό μου. Θὰ σοῦ στείλω 'γὼ τὸ Βασιλόπουλο. Αὐτὸ βρίσκει ὅλες τὴς θύρες ἀνοιχτὲς καὶ μπαίνει. Ἂν μπορέσῃ, ἂς ἀνοίξῃ καὶ τὴ δική σου!

Καὶ τῆς γύρισα τὴς πλάτες κ' ἔφυγα.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ

ΝΟΜΙΣΜΑΤΟΛΟΓΙΑ

Λάβαμε ἀπὸ τὴ Λόντρα ἕνα πολὺ διαφέρο φυλλάδιο, ξανατυπωμένο ἀπὸ τὰ «Νομισματικὰ Χρονικά». Εἶναι μιὰ διαλεξη ποῦ ἔκανε τελευταῖα ἐκεῖ ὁ ὁμογενὴς Κος Ι. Μαυρογορδάτος, ὁ ὁποῖος ὄχι μόνο ἔχει κάνει μιὰ πολὺ καλὴ συλλογὴ ἀπὸ ἀρχαῖα νομίσματα, μὰ καὶ τὶς ὧρες ποῦ τοῦ περισσεύουν ἀπὸ τὴ δουλειά του, περνᾶ μελετῶντάς τα.

Ὁ τίτλο τοῦ φυλλάδιου εἶνε: «Εἶχε ἡ Αἴγυπτο Νομισματοκοπεῖο πρὶν τοὺς Μακεδονικοὺς χρόνους;» Ἡ γενικὴ ἰδέα, μᾶς λέει ὁ Κύριος Μαυρογορδάτος, εἶναι πῶς, ἐξὸν τὸ νόμισμα ποῦ ἀνεφέρει ὁ Ἡρόδοτος ὅτι ἔκοψε ὁ Ἀρυάνδης, Πέρσης Σατράπης τῆς Αἴγυπτος στὸν καιρὸ τοῦ Δαρείου, κανένα ἄλλο νόμισμα δὲν κόπτηκε ἐκεῖ, πρὶν τὴ Μακεδονικὴ κατάχτηση. — Ἀπὸ δύο ὅμως μικρὰ ἀσημένια νομίσματα ποῦ ἀγόρασε τὸν Ἀπρίλη τοῦ 1902 σὰν πουλήθηκε ἡ συλλογὴ Delbeke, ὁ Κος Μαυρογορδάτος φτανει στὸ συμπέρασμα, ἀφοῦ τὰ ξετάσῃ καὶ τὰ περιγράψῃ στὴ μελέτη του, πῶς πρέπει νὰ κόπηκαν μετὰξὺ τοῦ 390 καὶ τοῦ 350 Π. Χ Τὰ νομίσματα αὐτά, ἐξὸν τὸν τύπο καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν συγχρόνων Ἀθηναϊκῶν νομισμάτων, ἔχουν καὶ τὰ σύμβολα τὰ ξεχωριστὰ τῆς Αἰγυπτιακῆς τέχνης. Εἶταν ἡ ἐποχὴ ποῦ ἡ δημοτικότητα καὶ ἡ φήμη τῶν Ἀθηναϊκῶν νομισμάτων εἶχαν φτάσει στὸ μεγαλήτερό τους σημεῖο καὶ ποῦ οἱ κυβερνῆτες τῶν διαφόρων μεσημβρινοδυτικῶν μερῶν τοῦ Περσικοῦ Βασιλείου — μερῶν ποῦ βρισκότουσαν σὲ ἀδιάκοπη ἐπανάσταση — ἔβαζαν τὴ «Γλαῦκα» στὰ νομίσματά τους. Ὡς τώρα νομίζαμε πῶς ἡ Αἴγυπτο, ἂν καὶ στὴν ἐποχὴ ἐκείνη εἶταν ἐπαναστατημένη, μὲ ἐπιτυχία μάλιστα, ἔκανε ἐξαίρεση τῆς συνήθειας αὐτῆς, γιατὶ δὲν εἴχαμε βρεῖ νομίσματα καθαρῶς Αἰγυπτιακὰ καὶ γιατὶ στὴν Αἴγυπτο βρέθηκαν τόσα καὶ τόσα νομίσματα Ἀθηναϊκά, ἀληθινὰ καὶ μίμησες ἀπὸ τοὺς Σατράπες. Τώρα ὅμως ποῦ μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ἀρχαῖες σφραγῖδες ξεθάφτηκε στὴν Αἴγυπτς, καὶ ποῦ νομίσματα μὲ ἱερογλυφικὰ Αἰγυπτιακά, χαραχτῆρα καθαρῶς τοπικοῦ, ξεπροβάλλουν, ἴσως θἄχωμε, λέει ὁ Κος Μαυρογορδάτος, ν' ἀλλάξωμε ἰδέα γιὰ τὸ ζήτημα τῆς ἐποχῆς ποῦ ἄρχισαν νὰ κόβουνται νομίσματα στὴν Αἴγυπτο

Δ. Π Π.

ΓΙΑ ΤΗ "ΜΕΓΑΛΗ ΑΥΡΑ,,

Ἀγαπητέ μου κ. Σκίπη,

Πρῶτα, πρῶτα νὰ σᾶς εὐχαριστήσω γιὰ ὅσα μοῦ γράφετε.

Σκοπός μου ὅμως ἐδῶ εἶναι νὰ σᾶς πῶ μὲ δυὸ λόγια πόσο μὲ ζωογόνησε ἡ «Μεγάλη Αὔρα». Βγαίνετε μ' αὐτά σας τὰ ἔργα σ' ἀνοιχτοὺς ὁρίζοντες καὶ πετᾶτε ρυθμικὰ καὶ ἁρμονικὰ καὶ μὲ τέχνη ποὺ δὲν τὰ φοβᾶται τὰ μεγάλα τὰ ὕψη. «Ὁ Ἀργοναυτὴς τοῦ Αἰγαίου» γεμᾶτος χρῶμα καὶ ζωή. Λαμπρὴ μεγαλογραφία. «Ὁ Νοσταλγὸς» ἁρμονικὸς καὶ διαφανος, μὲ μιὰ λυπητεράδα ποὺ σὰ νὰ σοῦ θυμίζει τοὺς περίφημους «Τάφους». Κι ὄχι μὲ παραπολὺ «πεσιμισμὸ» μήτε τόνα μήτε τἄλλο. «Τὸ τραγοῦδι τοῦ Ξένου» δυνατὸ καὶ μεγαλοφάνταστο. «Αἱ Ἀρχαῖαι Πύλαι» ἴσως ὄχι τόσο καθαρό, καὶ παραπολὺ λογάδικο. Ὅμως κ' ἐδῶ ἡ ἴδια ἡ ἀφοσίωση στὴν Ἰδέα καὶ στὴν Πατρίδα, μὲ ἀθάνατα ἰδανικὰ στὸ νοῦ. «Τὸ τραγοῦδι τοῦ Ἀρρώστου» ἀπὸ τὰ καλλίτερα. Ὡραῖες εἰκόνες κι ὁλάνοιχτος ὁρίζοντας. «Τὸ Στοιχειὸ τοῦ Χειμῶνα», λαμπρὸς ἀντίλαλος τοῦ «Σύννεφου» τοῦ Shelley. Ὡς τὸ τέλος τοῦ βιβλίου ἄλλο δὲ βρίσκω παρὰ ἁρμονία καὶ ποίηση, ὅπως ἔπρεπε

τὸ λέω καὶ παλι. Οἱ μεγάλες μηχανὲς τοῦ ἐργοστασιου δὲ δουλεύουν, γιατὶ μὲ α δὲ μοῦ ἐπιτρέπεται μὲ τὴν κατάσταση αὐτὴ τῶν καζανιῶν, νὰ δώσω π εσή περισσότερη στὴ θερμοσφαῖρες Γιὰ τοῦτο, ὅπως παρατηρεῖστε, ἡ δουλειὰ τοῦ ἐργοστασίου μένει πίσω, καὶ γιὰ τοῦτο ἴσα ἴσα ζήτησα ἐγὼ ν' σας δῶ σήμερα, καὶ νὰ σας θυμίσω αὐτὴ τὴν ἀνάγκη.

ΦΙΝΤΗΣ. Ἔχουμε στὴ μέση τότες δουλειές, ποὺ δὲ μᾶς ἐπιτρέπουν νὰ καθυστερήσουμε τὴν ἐργασία γιὰ τόσον καιρὸ ὅσος χρειάζεται γιὰ νὰ γίνῃ ἡ ἀλλαγὴ τῶν καζανιῶν. Μπορεῖτε νὰ δουλέψουμε ὅπως ὅπως.

ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ. Μὰ ὑπάρχει φόβος, σοβαρὸς φόβος, κ. ἐργοστασιάρχη, γιὰ κάποιο δυστύχημα

ΦΙΝΤΗΣ. Τὸ καθετί, σοβαρὸ μοῦ τὸ παραστρίνετε ὅλοι ἐσεῖς. Ξέρεις καλὰ πῶς δὲ συνηθίζω ν' ἀκούω ποτὲ κανέναν ἀπὸ σᾶς. Ἂν δὲν τὄκανα αὐτό, ἐδῶ καὶ πολὺν καιρὸ θὰ εἴτανε καταστραμμένα τὰ οἰκονομικά μου.

ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ. Εὐτυχῶς στέκουνται τόσο καλὰ τὰ οἰκονομικά σας, ὥστε ἡ λίγη χασομέρια τοῦ ἐργοστασίου, νὰ εἶναι ἀσήμαντη γιὰ σᾶς.

ΦΙΝΤΗΣ. Ποιό; τὰ λέει αὐτά; Κι' ἂν στέκουνται καλὰ τὰ οἰκονομικά μου. ὅπως λές, δὲν εἶμαι ὑποχρεωμένος βέβκια νὰ κάνω τὰ κέφια τοῦ ἑνὸς καὶ τοῦ ἄλλουνοῦ.

ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ. Δὲν εἶναι κέφι μου, κ. ἐργοστασιάρχη. εἶναι ἀνάγκη.

ΦΙΝΤΗΣ. Ὁ ἐργοδηγός σήμερα μοῦ ἀναγγειλε, πὼς πρέπει νὰ κοποῦν μὲ τὸ μεγάλο ἀτμοκίνητο ψαλίδι, ὅλες οἱ σιδερένιες πλάκες ποὺ θὰ μᾶς χρειαστοῦν αὐτές τὶς μέρες. Λοιπὸν μὲ λίγα λόγια. Πρέπει νὰ κοποῦν καὶ φρόντισε νὰ δώσῃς μὲ τὴν ἀτμομηχανὴ τὴν κατάλληλη κινητήρια δύναμη.

ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ. Τί λέτε κ. ἐργοστασιάρχη; Τὶς πλάκες αὐτες τὶς εἶδα κ' ἐγώ Οἱ περισσότερες ἔχουν πάχος 10 ἑκατοστῶν. Γιὰ νὰ κοποῦν πρέπει τοὐλάχιστο ἡ πίεση τοῦ ἀτμοῦ νὰ πάῃ ἴσαμε 9 ἀτμοσφαῖρες.

ΦΙΝΤΗΣ. Νὰ πάῃ.

ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ Σπέλνετε ἔτσι τοὺς ἀνθρώπους σας στὴν καταστροφή. Γιατὶ νομίζω, πὼς εἶναι ἀδύνατο ν' ἀποφύγουμε τὴν ἔκρηξη.

ΦΙΝΤΗΣ Τοὺς ἀνθρώπους μου; Συνήθισα νὰ μὴν ἔχω ἀνθρώπους ἐγώ Ὅσοι μὲ δουλεύουνε στὸ ἐργοστάσιο, δὲ μὲ δουλεύουνε χάρισμα, πληρώνουνται καὶ μὲ δουλεύουν. Κ' ἐγὼ ποὺ πληρώνω ἔχω ἀπαίτηση νὰ μὲ δουλεύουνε τυφλά.

ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ Τόσο τυφλὰ ὥστε ν' ἀψηφοῦν καὶ τὴ ζωή τους;

ΦΙΝΤΗΣ (ἀπότομα). Σὰ τὴν τους κρέμει αὐτὴ ἡ ζωή, ἂς πάνε νὰ ἐρωτεύουν ἄλλη.

ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ. Τὴ ἄλλη ζωή, σ' ἐκείνη ποὺ τοὺς στέλνετε σεῖς

ΦΙΝΤΗΣ (*ποὺ δὲν ἄκουσε*) Ἀλλ. εἶστε φτιαγμένοι γιὰ μιὰ τέτοια ζωή. Γεννημένοι γιὰ μιὰ τέτοια δουλεια. Καὶ δὲν πρέπει νὰ παραπονιέστε. Κι' ἂν αὐτὴ ἡ ζωή σας, κρύβει τὴ δυστυχία, ὅπως ἀλλένα μονάχοι σας, δὲ φοβᾶμαι νὰ πῶ πὼς εἴστε καμωμένοι καὶ γιὰ τὴ δυστυχία ἀκόμα. Περίεργο πρᾶμα! Τί διάβολο. ὅλοι σ' αὐτὸν τὸν κοσμο δὲ θὰ εἶναι φτιαγμένοι καὶ λοιποί.

ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ Ἄ! κύριε Φιντή, πόσο ἄδικος εἶστε γιὰ μᾶς. (*Ἀλλάζει τόνο*). Ὄχι, νὰ τὸ ξέρετε καλά, ὄχι δὲν εἴμαστε γεννημενοι ἐμεῖς γιὰ τὴ βασανισμένη αὐτὴ ζωή. Ἡ ἀνάγκη, ἡ μεγαλη ἀναγκη μᾶς κάνει νὰ τὴν ὑποτερούμε.

ΦΙΝΤΗΣ Βλέπω πολλὴ φορὰ παίρνεις.

ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ. Συχωρέστε με, κ. ἐργοστασιάρχη. Μὲ πνίγει τὸ δικιο.. Κ' ἔπειτα μοῦ θυμίσατε πράματα, ποὺ ὅλο κι ἀποφεύγω νὰ τὰ συλλο